

dringende gevallen hulp mag worden gevraagd en dat loopende patiënten bij den dokter moeten komen; eindelijk, dat de geneeskundige vereeniging bij ontstentenis van een arts voor voldoende plaatsvervanging moet zorgen (*Münch. med. Wochenschrift*).

DE KWAKZALVERSWETTEN IN NEW-YORK VERNIETIGD. — De gouverneur van den staat New-York heeft het veto uitgesproken over de reeds door de wetgevende macht aangenomen wet, die vrijdom verleende aan beoefenaars der Christian Science. Hij zag in zulk een wet de deur geopend voor alle bedriegers en weigerde daarom, haar te onderteekenen, zonder daardoor iets te kort te willen doen aan hen, die oprecht overtuigd zijn van de Christian Science. Een andere wet, die aan osteopathen de bevoegdheid wilde verleen om verklaringen van overlijden te onderteekenen, werd evenzoo door hem vernietigd (*Med. Record*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET ONDERSTEUNINGSFONDS.

Eenige weken geleden ontvingen wij weer de lijst der leden der Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst benevens van hen, die bijdragen aan het ondersteuningsfonds. Wederom trof het mij, dat zoovelen collegae daaraan niet bijdragen en dat de contributie zoo bar ongelijk is. Niet alleen individueel, dat zou nog te verklaren zijn, maar afdeelingen in haar geheel en dat is toch vreemd.

Aan wien de schuld van dit alles? M. i. voor het grootste gedeelte bij de leden en aspirant-leden zelve, maar toch geloof ik, dat de secretarissen der afdeelingen en de leden van de commissie van beheer in deze veel kunnen doen. Ook nu weer wordt door deze commissie geklaagd. Zij is dankbaar, maar niet voldaan. En al zijn hun klachten nog maar als die bij een retroflexie, men moet trachten ze evenals bij deze afwijking, op te heffen. Nu geloof ik wel, dat dit niet zoo gemakkelijk zal gaan als bij bedoelde anatomische afwijking, maar verbetering is toch zeker wel te bereiken. Gaat er van die heeren wel eens een opwekking uit aan de leden of aan de secretarissen der afdeelingen? De 15 jaar dat ik lid der maatschappij ben, heb ik daar nog weinig van gemerkt. Alleen op de algemeene vergadering gaat er aan tafel een opwekkend woord van onzen „dominee” uit. Het is er echter zoo'n rare gelegenheid om je voor het lidmaatschap op te geven en het voornemen is na zoo'n maaltijd zoo spoedig vergeten.

Waar nu door de commissie een oproep tot de minder goed geldelijk bedeelden gericht wordt, zou ik er een bedreiging aan willen toevoegen, n.l. deze: „dat niet-contribuanten van het ondersteuningsfonds later ook geen aanspraken op uitkeering kunnen doen gelden”.

Men zal het toch met mij eens zijn, dat zelfs een arbeider wel 2 cent per week bezuinigen kan. Maar het is terecht door een voorzitter op een algemeene vergadering eens gezegd: „De arbeiders hebben voor hun organisatie meer geldelijke offers over dan de geneesheeren”; en ik zou er haast aan durven toevoegen, dat dit, wat de verzekering betreft, ook zoo is. Van ganscher harte hopende, dat de commissie van beheer een volgend jaar ook voldaan moge zijn,

verblijf ik collegialiter

Rotterdam, Mei 1914.

F. DAGEVOS.

ADRES INZAKE WIJZIGING DER ONGEVALLENWET.

Met veel belangstelling volgde ik de artikelen van prof. KORTEWEG in dit *Tijdschrift*, betreffende de werking der ongevallenwet. Ook het adres inzake wijziging der onge-

vallenwet was pakkend, totdat men onder de middelen aangegeven ter verbetering der wet leest de bijna verbijsterende raadgeving den specialist-heelkundige meer naar voren te brengen ten einde de genezing sneller en beter te doen geschieden, ziekenhuis-verpleging in grootere centra regel te doen worden, waardoor ook de specialist-heelkundige meer leiding zal geven en met meer gezag den getroffenene tot hervatting van den arbeid voeren zal.

Men kan hierin moeilijk den leermeester ontdekken, die jaren achtereen zijn beste krachten geeft om aanstaanden algemeen-geneeskundigen heelkundige kennis bij te brengen. Men vindt hierin eenigszins terug de geringschatting, die velen onzer in studietijd of tijdens verblijf in ziekenhuizen hadden voor algemeene practici. Velen verleeren dit later. Ik meen, dat het standpunt van onze Nederlandsche artsen hoog genoeg is om deze veranderde zienswijze niet te zoeken in gebrek aan zelf-kritiek, maar wel degelijk aan ten eerste vorming in de praktijk en ook zeer zeker aan een juiste afbakening van het kennen en kunnen in het moeilijke en dagelijks veeleischende beroep van den algemeen-geneeskundige.

Zeer zeker zijn de tijden lang voorbij, waarin de huisarts bijzondere kennis of bijzondere vaardigheid eischende onderdeelen van ons vak nog als zijn terrein beschouwt. De vermeerderde omvang van onze kennis leidt tot arbeidsverdeeling, ook op heelkundig gebied. En de tijden zullen niet ver zijn, dat de algemeen-heelkundige beschouwd zal worden als een man, waarbij men voor kenmerkende ziekten van bepaalde organen of orgaangroepen niet in de meest vertrouwdde handen is. Wij zien thans reeds, dat de algemeen-heelkundige groote brokstukken van zijn vroeger terrein verloren heeft. Hij is niet meer de eenig uitverkorene op het uitgebreide terrein der heelkunde. Dit houde men wel in het oog. Oto-, rhino-, laryngologen, dermatologen, urologen, orthopaedische chirurgen, gynaecologen, de orgaan- of orgaangroep-specialisten bewijzen dagelijks hun betere uitkomsten boven de algemeen-heelkundigen.

Ieder hunner echter, ook de wetenschappelijke algemeene practicus, is aan onze Nederlandsche hoogeschoolen jarenlang door hoogstaande geleerden onderricht in de algemeene heelkunde en zal het meerendeel der in de praktijk voorkomende ongevallen naar behooren weten te behandelen, zich wel bewust blijvende, steeds daar, waar het noodig is, de hulp van in het bijzonder gevormden te moeten inroepen.

Onder 73 ongevallen, die ik thans vluchtig optel uit de eerste acht maanden van het jaar 1913 in mijn praktijk, vind ik twee en veertig huidwonden, al of niet met ontsteking gepaard gaande, die allen gunstig en snel, loopend, genazen, 7 gewrichtsverstuikingen of distorsies, 2 maal val op het hoofd met braken, 11 maal verschillende kneuzingen van borstkas, lendenstreek enz., 4 maal vreemd lichaampje in het hoornvlies, 4 spijkerverwondingen van den voetsool, 1 breuk van het kuitbeen, 1 breuk van het sleutelbeen. Al deze ongevallen, uitgenomen een hoornvliesverwonding, behandelde ik zelf loopende. De genezing volgde prompt en snel. Ik verklaar uitdrukkelijk, dat voor geen van deze 73 gevallen genomen, zóóals zij zich voordeden, specialistische hulp en zeker geen ziekenhuisbehandeling noodig was.

Mocht prof. KORTEWEG deze ervaringen van een practicus naar waarde willen schatten, dan ben ik, en ik ben er van overtuigd vele algemeen-geneeskundigen met mij, gaarne bereid nauwkeuriger opgaven te doen van alle ongevallen, die zich over den loop van eenige jaren voordeden. Dan is mijn overtuiging, dat de ziekenhuis-arts den arts met algemeene praktijk in het gewone leven anders beoordeelen zal en tevens, dat hij mogelijk met wat minder aandrang den raad zal geven de gemeenschap te bezwaren met nog meer verpleegdagen van ongevalpatiënten in ziekenhuizen.

Rotterdam, 19 Mei 1914.

W. C. A. ARBEITER.